 COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 932 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 137 – abril 2015

Diumenge del Bon Pastor

*Monogràfic dedicat
a mossèn Francesc Vergés i Vives*

Pasqua de 1989

Editorial

Aquest número del Full Informatiu és especial, l'hem volgut dedicar a fer memòria de mossèn Francesc Vergés, i per això hem convidat a diverses persones que l'han conegut i estimat, que han fruit de la seva amistat o que ell ha acompanyat espiritualment i aconsellat al llarg de molts anys, que expressin els seu agraïment i els seus sentiments. Serà un homenatge espontani i senzill al nostre mossèn, que al llarg de més de seixanta anys ha estat capellà de la nostra comunitat de monges.

També nosaltres tenim un record agraït per a ell. Personalment, crec que la petjada més fonda que m'ha deixat és la celebració diària de l'Eucaristia, que vivia amb una gran intensitat i que ens transmetia amb el seu fervor. Una Eucaristia encarnada en la vida, en les situacions socials i polítiques del món, apassionadament, com tot el que feia. Recordo que de bon matí, al començar-la, ja ens donava les últimes notícies per poder portar-les a la pregària.

Mossèn Francesc, a més del seu mestratge espiritual i humà, obria horitzons amb els seus coneixements, amb la seva capacitat d'acollir-ho tot, atent als signes dels temps. Ens va fer estimar l'Església i Catalunya, els seus dos grans amors. Se sentia

“servidor” de la comunitat, un servei atent i respectuós alhora.

El mossèn va iniciar la comunitat cristiana amb les persones que venien a l'Eucaristia i va impulsar els laics a prendre'n part activa, preparant i comentant les lectures, responsabilitzant-se en diversos serveis.

Va promoure la catequesi d'adults i grups de reflexió; sovint, després de l'Eucaristia, ens aplegàvem a la sala i ell ens informava i donava bons criteris de conscienciació d'esdeveniments eclesials, socials...

Va promoure també sortides de la comunitat, que preparava amb molta cura i sempre aprofitava per fer-nos conèixer i estimar més el nostre país, i va impulsar moltes iniciatives de caràcter social i de solidaritat amb el món de la marginació, que han anat caracteritzant la comunitat, tant la de dins com la que s'ha anat formant al voltant nostre.

Aquests dies hem repetit sovint que nosaltres no seriem el que som sense mossèn Francesc, ni ell no seria el que ha estat sense nosaltres. Per això, el seu record serà sempre un motiu d'acció de gràcies i d'agraïment per haver-lo tingut tant de temps amb nosaltres.

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat de Sant Pere de les Puel·les

ESPERANÇA ATARÉS, abadessa

Ens va semblar que seria bo que tothom que volgués expressés amb unes lletres el seu record del nostre estimat mossèn Francesc Vergés i Vives, i poder fer un petit opuscle-testimoniatge de la seva presència entre nosaltres.

La seva persona ens fa recordar el text de l'Evangeli de sant Marc: «Escolta, Israel, estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb totes les forces i estima els altres com a tu mateix». Això és el que mossèn Francesc va viure, va estimar Déu profundament. Aquest amor es manifestava amb el seu servei a l'Església i l'amor als altres manifestat en l'escollida, l'interès, l'atenció a tota persona, una disposició sempre prompta per al que calgués.

Les monges només podem donar gràcies per tot el bé que ens ha fet. En els últims anys de la seva malaltia, sempre que anava ha veure'l ens preguntava per totes i per tot, li agradava estar informat de com estàvem totes. Que ell, des del lloc de l'amor sense límits, pregui per totes nosaltres, per l'Església i per tot el món.

Segur que ha sentit l'acollida del Senyor dient-li: «Vaig tenir fam i em donares de menjar, estava a la presó i vingueres a veure'm, era foraster i em vas acollir, estava malalt i em vas visitar». Així, doncs, que nosaltres sapiguem fer el mateix.

Mossèn Francesc Vergés i Vives; memòria viva

MARIA-LURDES SOLÉ

Matí del 16 de febrer de 2015, apunta el dia. Sotbadament, notícia que, no per inesperada sinó per dolorosa, ens agafa de sorpresa: la mort del nostre estimat prevere i amic mossèn Francesc. No ho podia ser, d'inesperada, perquè ell tenia noranta-cinc anys d'edat i en feia vuit que, afectat per un ictus, romania en cadira de rodes i mancat de la parla. Ara li havia sobrevingut un edema pulmonar que va requerir hospitalització i es va declarar irreversible. Ens ha agafat de sorpresa perquè no ens podíem imaginar el monestir de Sant Pere sense la presència del prevere que, des de l'any 1946 va entrar-hi com a capellà, substituint a mossèn Manel Bonet i Moixí (doctor Bonet).

Llicenciat en Dret Canònic i Civil, va treballar al bisbat com a jutge durant molts anys. Va ser consiliari d'Acció Catòlica; creador dels

Equips de la Mare de Déu a Catalunya. Va ser dels primers membres de la Unió Sacerdotal, a la dècada dels anys quaranta, juntament amb el beat Pere Tarrés i mossèn Manuel Bonet, entre d'altres, i s'hi ha mantingut fins ara. En va rebre molt, de la Unió, però ens consta que també ell s'hi va donar en cos i ànima.

Les germanes de la comunitat que el van conèixer a la seva arribada al monestir subratllen com a trets de la seva personalitat: vigorós, un pèl geniüt, ple de fervor. Persona intel·ligent, molt dotat, podies conversar amb ell de temes molt diversos, do de gents, animador de grups. Català convençut: la seva predicació, fins en temps de la Dictadura va ser en la nostra llengua. Esperit obert, una mica apassionat.

Mossèn Francesc, personalitat tan rica, no pot ser descrita en tan poc espai. Ens cenyirem a alguns dels trets més remarcables. Com assenyalaria la mare Esperança, l'abadessa actual, en acabar la celebració de les exèquies: «Si la nostra comunitat és el que és, ho deu en part a mossèn Francesc».

Home d'Església

Mossèn Francesc ens ha estat una presència significativa d'Església. Centrat en el Crist, el va seguir fidelment com a prevere de l'Església de Barcelona. Prompte en tot moment a servir en el seu ministeri quan era cridat a l'hora que fos per atendre. A punt per escoltar, aconsellar, consolar, ajudar. Ho testimoniem les monges, però que ho diguin també persones de tots els estaments: a quantes d'elles ha ajudat! Moltes el tenien com a acompanyant espiritual. També el nostre cardenal Lluís ho afirmava en l'homilia de la missa: «Ni el mateix mossèn Francesc no pot saber el bé que ha arribat a fer. Com a sacerdot, ho ha donat tot». Durant una època es mostrava força crític amb algunes posicions de la institució eclesiàstica. Posteriorment va creure que havia de canviar d'actitud.

Amb la comunitat era una mica exigent i és que, portat pel seu zel, ens volia a l'alçada de les circumstàncies. En el tracte personal es mostrava comprensiu, benivolent. Un dels punts que més valorem i que més li agraïm és el seu amor i zel per l'Eucaristia. Com l'estimava i amb un fervor que es contagiava! Mai amb presses. Sempre amant d'anar-ne millorant la celebració.

El Vaticà II

Des de 1960, mossèn Francesc acompanyava el doctor Bonet a Roma, com a secretari seu, preparant el Concili. Va participar en algunes sessions conciliars, sota el concepte d'invitat personal pel cardenal Felici. Ambdós ens escrivien sovint per informar-nos sobre la mar-

xa del Concili. A partir d'aquesta època, la nostra relació comunitària amb el mossèn va fer-se més propera. Del doctor Bonet rebíem orientacions directes per a la reforma litúrgica, però ell havia de retornar a Roma, i llavors era mossèn Francesc que ens empenyia com una mena de *tanc*, sense contemplacions, a posar-ho en solfa.

També ens va ajudar en l'organització de grups, oberts als laics, per preparar la missa dels diumenges i solemnitats, cosa que vam fer durant molts anys els divendres al vespre, amb molta participació de persones interessades. Va mostrar interès a promoure un intercanvi entre laics i monges per aconseguir formar una única assemblea litúrgica que fes visible l'Església-poble-de-Déu. D'aquí va sorgir la proposta d'activitats com organitzar recessos, catequesi, grups de pegaria; i d'altres de caire social, com l'ajut solidari, etc.

Segrest

Una nit de l'any 1968 el van segrestar quan anava a entrar a casa; amb els ulls tapats i emmordassat, el van introduir en un cotxe i dur a un lloc desconegut. Li van fer un simulacre de judici, interrogatori amb to sarcàstic. Algunes de les preguntes pretenien obtenir informació sobre el doctor Bonet. A la matinada el van deixar al carrer ben desprotegit. En un taxi es va desplaçar cap a casa i, sense dir res a la família del que li acabava de passar, va venir a l'església per celebrar-hi l'Eucaristia, com aquell qui res. Després va explicar el succeït i durant dies va restar molt afectat i abatut, sobretot quan rebia telefonades anònimes i amenaçadores.

Mort del doctor Bonet

L'agost de l'any següent, 1969, el va sotraguejar la notícia de la mort sobtada, a Roma, del seu gran amic, el doctor Bonet, sobretot per la manera com va ser tractat pels organismes oficials. Mossèn Francesc es va preocupar amb totes les energies possibles perquè l'Eucaristia exequial pogués ser celebrada a la nostra església. Anotem que va haver de celebrar-se sense la presència del cos que, a la seva arribada a Barcelona, les autoritats civils van obligar a portar-lo directament al cementiri. A la comunitat també ens va doldre de debò aquesta mort, perquè el doctor Bonet ens era com un pare espiritual, de qui havíem rebut molt.

Els darrers anys

Ha estat admirable la serenitat i la paciència amb què, durant vuit anys ha suportat la malaltia en la seva cadira de rodes. Ell, tan amant de la paraula, sense poder expressar-se en el llenguatge habitual! La

Teresa Bullich, que l'ha assistit fins al final, era la qui més l'entenia, i així el Mossèn podia defensar-se força. Hem vist com, amb el pas dels anys, s'havia tornat d'allò més tendre. Ben lúcid de ment, ha continuat llegint molt, sobretot els documents del papa, i s'esforçava per comunicar als qui el visitàvem les idees i els seus sentiments. Es valia de la televisió per estar informat; li havien regalat una tauleta tàctil que li ha estat molt útil. Sempre fidel a la Pregària de les Hores. A casa seva mateix celebrava l'Eucaristia els dijous, amb la presència d'amics i amigues, que ho desitjaven. Els diumenges i els dies festius, l'acompanyaven a la nostra església i hi concelebrava.

Fins a la darrera hora ha mantingut el seu caràcter vehement i el tarannà adelerat. Sí que en alguns moments traslluïa patiment i se li negaven els ulls, però aviat recuperava la serenor. Nosaltres li dèiem que la seva cadira de rodes era *la càtedra* des d'on ens evangelitzava. Com a prova, vegeu el seu *testament*, llegit per ell mateix amb veu estroncada per l'emoció, en complir els noranta-cinc anys:

Avui, 9 de març de 2014, dia en què compleixo 95 anys,
agraeixo de tot la vostra felicitació,
que ho hàgiu recordat i que pregueu per mi.

Em preparo cada dia per afrontar, serenament,
la darrera crida del Senyor,
desitjo viure-la com la culminació del meu ministeri.
Estic content perquè sé que no és una tasca
que realitzo tot sol.

M'hi acompanya la Mare Església, a la qual tant estimo,
i la vostra companyia i amiatat.

Mai l'Església ens dóna millor Jesucrist
com en aquelles ocasions
en les quals ens ofereix de ser configurats
a la seva Passió i Creu.

Sabeu prou bé que, en aquests darrers anys,
he viscut una prova molt dura, feixuga,
però amb Ell la càrrega s'ha fet més lleugera.

Vull viure i morir segons el Cor de Crist. Gràcies!

Mossèn Francesc Vergés i Vives, prevere

Agraïment especial a Teresa Bullich per la sol·licitud i l'amor amb què ha tingut cura de mossèn Francesc. També al Víctor, que l'ha assistit físicament amb dedicació i respecte. A mossèn Manel Valls, l'amic fidel fins al final. I al seu cosí, mossèn Francesc, amb qui tant es van estimar, tot i ser tan diferents.

La comunitat de monges et diem: mossèn Francesc, prega per nosaltres, per l'Església, la de les nostres diòcesis catalanes i l'Església universal. Prega pels preveres en aquests moments de pobresa que ens toca viure.

MOLTES GRÀCIES!

El primer record

GRISELDA COS

Desitjo també jo deixar un record ben agraït al què ha estat la vida i la llarga malaltia del nostre estimat mossèn Francesc. Vull remarcar el meu agraïment, no solament al que ha estat de do per a nosaltres la seva vivència tant humana com espiritual, sinó al que ha estat de do de Déu per a la nostra comunitat, la nostra Església i al nostre poble. Sí, vull remarcar sobretot el do de Déu a través de mossèn Francesc!

I com a record més personal i agraït desitjo remarcar la seva bona, saviesa, pietat i germanor amb les que va viure el seu servei de prevere a la nostra comunitat.

Desitjo també deixar explícitament escrit el record de la primera vegada que vaig poder parlar amb ell i que mai no he oblidat, tot i que fou una pretensió sense gaire èxit.

Jo tenia catorze anys i ell en tenia trenta-dos, i havia vingut al monestir a demanar per fer-me monja. Em semblava que ho tenia claríssim, però, clar, domna Maria del Tura, que llavors era la priora, tot i acollir la meva petició ben amablement em digué que era massa jove encara. Al final de la conversa em digué que així que acabés la carrera de piano jo podria entrar al monestir. Vaig retornar a casa molt desolada, però amb la voluntat ferma de fer de la fatídica *carrera de piano* una cursa ràpida i així... No obstant, a la setmana següent, aconsellada per la meva germana Maria, que llavors era una monja de trenta anys, vaig anar a parlar amb el capellà de la comunitat per demanar-li que intercedís a favor del meu desig de poder entrar ben aviat al monestir. Fou aquell dia que vaig conèixer per primera vegada a mossèn Francesc: jo estava asseguda a la petita saleta de casa seva i, tot d'una, va entrar el mossèn amb la seva sotana llarga i negra que

m'animà a saber esperar el que calgués. No recordo pas exactament què em digué, però fou aquell dia el començament d'una amistat sempre profunda i molt fraterna.

Els meus records de mossèn Francesc

MARIA DOLORS AMAT

Era una noieta jove quan vaig conèixer el mossèn. Els seus ensenyaments anaven arrelant fonament. En la dècada de 1950 ell era el consiliari diocesà de les noies d'Acció Catòlica. Es van posar en marxa unes sessions de formació anomenades "exercicis de militants". El mossèn era l'animador d'aquelles trobades. Vaig participar en la tanda tres, era com un recés de cap de setmana. En les conferències participaven també altres formadors. Passats tants anys, encara penso que aquella trobada és part important dels dons de Déu al llarg de la vida. Allà vaig aprendre a escoltar, a pregar, a prendre compromisos, i em va despertar l'interès per conèixer, obrir-me i comprometre'm amb la comunitat d'amor universal.

A l'escola, a casa, i a la parròquia, m'havien ensenyat a resar, a estudiar el Catecisme i a conèixer els passatges bíblics, però fins aleshores, no m'havien mostrat el significat de les aigües regeneradores del baptisme, l'eucaristia, la força de tots els sagraments, els misteris de la redempció, Pasqua, el sentit ple del diumenge i, per damunt de tot, l'amor a l'Església, sagrament del Crist.

Mossèn Francesc em va ajudar a treure aquella pols, que fins aleshores impedia que veiés la bellesa del misteri de la presència de Jesús entre nosaltres. Tot d'una vaig adonar-me que tot brillava davant meu amb una llum nova. Em trobava en l'etapa en què, per damunt de tot, s'imposen els models juvenils i va ser determinant per a mi descobrir un estil de viure la fe, l'amor, el matrimoni, la fidelitat als compromisos, amb una claror especial que m'acompanya pel camí de la vida, fins que arribi l'hora de contemplar la llum eterna.

Avui, davant el traspàs de mossèn Francesc, quan el pas del temps m'ha despul·lat de pares, marit i tantes persones estimades, tot i que encara em queda una petita família de la carn i la sang, m'adono que existeix un parentiu espiritual que dóna un sentit de plenitud, i que m'infon el desig de transmetre vida, que em dóna força per dir: crec en la comunió dels sants i en la vida perdurable.

Gràcies, Déu meu, pel testimoniatge d'amor, fidelitat i servei que mossèn Francesc ens deixa a tots els que l'hem conegut i estimat.

Era d'esperit realment molt i molt gran!

M. ANTÒNIA CANALS

Vaig conèixer mossèn Francesc Vergés l'any 1943 o 1944 —em costa precisar—. Feia poc que s'havia ordenat capellà i venia a casa meva a preparar els meus germans —de cinc i vuit anys— per a la primera comunió, que varen celebrar junts. Jo no parlava mai amb ell; només era la que li obria la porta de casa.

Al cap d'uns quants anys vaig tenir la sort de conèixer-lo a fons, ja que vaig afeccionar-me a venir els diumenges a missa a les «benedictes del carrer Anglès» —com deia jo llavors—; i sobretot vaig afeccionar-me a venir-hi per confessar-me amb ell, que llavors ja era un capellà, segons la meua visió, *molt gran*. El que passa és que era d'esperit realment **molt i molt gran**!

Jo llavors acabava els estudis a la universitat. No cal dir que la seva ajuda sempre m'ha estat molt valuosa; voldria recordar especialment tres moments.

1. Quan s'acostava el Concili Vaticà II, ell ja estava contentíssim, manifestant que seria una cosa importantíssima i decisiva per a l'Església. Ell estava desitjós d'una renovació de tots els cristians i tenia, ja abans del Concili, unes idees molt obertes i un cor molt zelós del bé de la nostra Església i un convenciment profund que un canvi renovador seria un veritable regal del Cel.

Ens portava notícies de Roma quan hi anava i ens va ajudar a comprendre la vida de tots i totes, com un do de Déu, que havíem de conrear... Després del Concili, no cal dir que exultava felicitat per la renovació i ens l'encomanava a tots els amics.

2. Quan, entre els anys 1956 i 1964, vaig tenir una prova *de creixement* —ho dic així perquè no sé com explicar-ho—, que va consistir en voler entrar a les Germanetes de Jesús (del pare Foucauld), i topar amb el seu rebuig i la seva contundent negativa... [per part d'aquesta Fraternitat].

L'ajut de mossèn Vergés no puc descriure'l amb paraules. Però llavors ell em va encaminar cap a la Fraternitat de noies —llavors totes érem joves— que havien començat a reunir-se com a laïques (cadascuna vivia a casa seva), fent uns compromisos, això sí..., que encara estaven pendents d'aprovació definitiva de Roma. Però el grup era ferm amb Mercè Arnau i Núria Montserrat com a primeres membres i responsables.

Des dels primers contactes va sorprendre'm el grau de coneixement que mossèn Vergés tenia de la vida de Carles de Foucauld i de les germanetes, i de totes les famílies espirituals que hi ha d'aquesta mateixa família ampla, però cadascuna amb la seva característica. A totes ha comprès mossèn Vergés i a tots ha estimat i ha ajudat. Ell sempre estava al dia de tot el que passava a l'Església, però en aquest camp de les famílies i de l'espiritualitat de Foucauld a mi em semblava extraordinari, i ara continuo creient que ho era.

La nostra Fraternitat va entrar a Espanya per Barcelona, i concretament per Sarrià; no pas per casualitat, sinó en una gran part pel suport i l'eficaç treball, carinyós i serè com sempre, de mossèn Francesc Vergés.

La nostra Fraternitat va passar moments molt difícils perquè, a l'hora de demanar el reconeixement definitiu a Roma, es van perfilar dues tendències i vàrem acabar separant-nos en dues branques. Mossèn Vergés va ajudar-nos a totes...

Jo personalment, que llavors vaig estar al front d'una de les dues branques, vull aprofitar l'ocasió que avui se'm dona de manifestar públicament el nostre agraïment i la nostra admiració.

3. En aquest tercer punt ja no recullo un pensament de moltes persones, sinó que em limito a uns fets que són personals, però que van tenir també una projecció col·lectiva.

L'any 1962 vaig anar a treballar com a mestra a Verdum, una part del barri que ara es diu Nou Barris, i allí vaig començar l'escola Ton i Guida en unes condicions realment molt difícils. Els resultats han estat prou coneguts i prou celebrats, especialment pels antics alumnes i famílies...

Però, més enllà de les coses que es veuen, n'hi ha moltes que ningú no les sap... i entre elles destaca en primer lloc la gran ajuda moral, cívica i espiritual que sempre vaig rebre de mossèn Vergés.

Mossèn: tu que ets a la Glòria del Pare, guarda'ns-hi un lloc a tots els qui t'hem conegut, tu que ens has estimat tant.

Sempre va donar suport i ajuda

MARIA LLUÏSA CORTÈS

Quan va morir el beat Pere Tarrés, mossèn Francesc el va substituir com a consiliari d'Acció Catòlica femenina de Sarrià. Jo tenia uns quinze anys. Va ser llavors quan el vaig conèixer. Recordo les nostres pujades a Núria i com aprofitava ell, també allà dalt, per fer-nos xerrades amb preguntes que ens podien fer créixer com a dones i com a cristianes. Ens transmetia el seu gran amor a Jesús i a la Església. Puc dir que ha estat per a mi com un pare, sempre fidel, disposat a escoltar-me i a ajudar-me en tots sentits: espiritual i material.

Ha estat també un pare per als pobres. Quan els anys setanta van sorgir petits grups o comunitats amb un nou desig de vida contemplativa, ell, sempre va donar-los suport i ajuda. Hi ha qui pot dir: «Allò es va acabar». Sí, però els anys que van existir, van fer bé a moltes persones i ens han deixat petjades de pregària. Mossèn Francesc ens va ajudar de veritat a tots.

Últimament, en aquests anys de malaltia, estava content quan l'anava a visitar. I fins al final, tot i les seves limitacions, s'ha sentit prevere, administrant-nos el sagrament de la reconciliació. Sempre que hi anava em donava algun escrit que tenia fotocopiats i que ell creia que em podia ajudar.

GRÀCIES, MOSSÈN FRANCESC! Crec que ja gaudeixes del Déu Amor a qui tant fidelment has servit.

Mossèn Francesc i el temps

JOAN ESTRUCH I HEIDE AXMACHER

Duia rellotge mossèn Francesc? Segurament sí, però no ens consta que se'l mirés mai. Al rebedor de casa seva, al despatx, i sobretot a l'església, semblava que tingués tot el temps del món. Per això les seves celebracions eren pausades; no lentes, però sí tot el contrari de precipitades. Una eucaristia d'un diumenge qualsevol era allò que hauria de ser sempre: una festa, una celebració. I en les diades més solemnes —la nit de Nadal, la nit de Pasqua— la celebració esdevenia maratoniana: però una maratón de la qual ningú no sortia cansat, ans al revés; més aviat sabia greu que ja hagués acabat. Una vegada una monja li havia fet arribar la brama que alguna persona s'havia queixat que els seus sermons s'allargassaven massa, i va replicar que a Sant Pere tothom sabia a quina hora començava la missa, però ningú no sabia a quina hora s'acabaria.

En una societat on ningú no té temps per a res, ell tenia temps per a tot: per celebrar i per predicar, però també, fora de l'església, per escoltar atentament i, si molt convenia, per discutir abrandadament.

* * *

El temps ha anat passant, des de la nostra arribada al monestir, l'any 1980; cada vegada vam sentir el mossèn més proper, més amic. No imposava res en el camí de la fe, senzillament ens mostrava una direcció. En les seves prèdiques mantenia viu el Concili Vaticà II. Un dels seus teòlegs més estimats era Hans Urs von Balthasar. Recordem que li vam assenyalar l'accent del cognom, que en alemany s'ha de posar en la primera síl·laba del cognom, i des d'aleshores el deia bé, amb una petita mirada cap al nostre banc.

La nostra filla Mònica no ha oblidat com sempre li donava les gràcies quan, de nena, portava les ofrenes a l'altar. Especialment punyent resulta el fet que fou ella, indirectament, testimoni de l'ictus que aquests últims vuit anys va ser la creu del nostre Mossèn. Volia parlar amb ell del bateig d'en Biel i la Teresa va haver de tallar la comunicació en aquell fatídic instant.

Veure el mossèn assegut en la cadira de rodes feia entendre l'evangeli de la Transfiguració. El seu somriure suscitava una tendresa infinita.

Records de vida

ROSA MARIA FUMADÓ ALEMANY

Vaig conèixer mossèn Francesc Vergés en un moment de la meua vida que necessitava tenir al meu costat una persona d'Església que m'aconsellés i em guiés en el camí de la fe.

La germana Griselda Cos va suggerir-me que en aquest afer podia ajudar-me el capellà de les monges benedictines de Sant Pere de les Puel·les.

Durant una temporada bastant llarga vaig anar a casa de mossèn Francesc; i ell, sempre, em va rebre amb molt d'afecte i de jovialitat. Recordo, des del primer dia, la bona acollida que em dispensaren tant mossèn Francesc com la Teresa, la seva fidel col·laboradora en les tasques de secretària i d'atenció personal, la qual m'obria la porta amb el seu dolç somriure i amabilitat, Aquest fet va afavorir que, amb

una certa regularitat, repetís la trobada. Mossèn Francesc sempre estava disposat a compartir el seu valuós temps amb mi, i mai no escatimà cap esforç en ajudar-me, per tal que jo avancés en el meu desenvolupament personal i professional, fent de mitjancer amb altres persones que li semblaven que podien ajudar-me a créixer.

Em feia partícip de tota la informació religiosa que ell rebia i creia que podia servir-me per a la meva formació de persona creient. Quan li arribava la carta de Taizé, la llegíem conjuntament i aprofundíem en el missatge que ens transmetia el germà Roger.

Va donar-me a conèixer el teòleg Henri J. M. Nouwen, concretament dos dels seus llibres, que em van impactar molt –*El retorno del hijo pródigo* i *Tú eres mi amado*–; quan jo arribava a casa seva, els comentàvem amb molt deteniment i emoció. També ho vam fer amb alguna encíclica del papa Benet XVI. Va iniciar-me en la lectura diària de la paraula de Déu, a través del missalet, tal com ell anomenava la publicació *La missa de cada dia*, de la qual encara avui dia en sóc fidel lectora.

Mossèn Francesc volia comunicar-me l'amor apassionat que ell sentia per l'Església, llavors se'm feia difícil entendre aquesta estimació; ara, amb el pas del temps, ho he entès amb més claredat.

En escriure aquesta experiència viscuda, no puc deixar de pensar com en vaig ser, de privilegiada, al rebre tot aquest llegat de fe i de formació religiosa i humana. La sensació que sempre vaig tenir va ser que, malgrat que entre nosaltres dos hi havia molta diferència d'edat, concretament trenta-sis anys, em donava la impressió que estava al costat d'una persona jove pel seu esperit obert i la seva mentalitat avançada.

Recordo d'una forma molt especial quan rebia, amb la imposició de les seves mans sobre el meu cap, el sagrament del perdó. Sabia transmetre, amb profunda solemnitat, el preuadíssim valor d'aquest sagrament. Recordo que, quan sortia de casa seva, dintre meu hi havia una sensació de pau i ganes de continuar endavant amb les petites lluites diàries que la vida ens porta. Mossèn Francesc tenia el do del consell i un bon ull clínic per guiar la persona que se li apropava a la cerca de la seva ajuda.

Dono gràcies a Déu, de tot cor, per haver-lo conegut i també per tot el bé que mossèn Francesc em va fer. Crec que ell, des del cel, continua ajudant-nos amb la seva dedicació personal i entusiasme evangèlic que sempre el van caracteritzar.

Un consiliario de los Equipos de Nuestra Señora

ENRIQUE MANZANILLA - MARISA BLÁZQUEZ, Equipos de la Mare de Déu B-176

Conocimos a mosén Vergés a través de los Equipos de Nuestra Señora, en la década de los ochenta y tuvimos la enorme suerte de que fuera el consiliario de nuestro equipo a lo largo de casi treinta años.

Nací en 1919; fui ordenado sacerdote el 19 de marzo de 1943 en Roma. En la Universidad Gregoriana, en Letrán, hice la licenciatura en derecho canónico y derecho civil...

Así comenzaba su testimonio en Lourdes en septiembre de 2006 sobre el padre Caffarel, a quien había conocido, el sacerdote Francesc Vergés y Vives, el consiliario de los Equipos más antiguo de España que fue llamado a la casa del Padre el pasado día 16 de febrero. Había pasado sus últimos ocho años en silla de ruedas, con necesidad de ayuda para todo, pues aunque conservó la mente clara, hasta el final, las órdenes del cerebro no las seguían sus miembros.

Sigue su testimonio:

El padre Caffarel vino a Barcelona en 1952. Cada vez que vino, he coincidido con él. Vio en mí un representante de la esperanza del movimiento en Barcelona...

Desde luego mosén Vergés (en Cataluña decimos mosén seguido del apellido a los sacerdotes diocesanos) ha trabajado por los Equipos a lo largo de toda su vida. Sirva como dato que ha sido consiliario, entre otros, del Barcelona-5, lo fue del Barcelona-189 (más de 50 años separan uno de otro) y lo ha seguido siendo del Barcelona-176 hasta casi su final.

Era un ejemplo de sacerdote, siempre dispuesto a ayudar, a aconsejar, a acompañar, a conducirnos hacia Jesucristo. Es destacable la devoción y la concentración en la celebración de la Eucaristía. Antes de comenzar ya había leído las noticias de la prensa, pues en la homilía actualizaba el Evangelio a la realidad del día a día.

*Mn. Vergés, con sotana,
el P. Caffarel, agachado,
y varios matrimonios*

Cuando ya en silla de ruedas íbamos a preparar la reunión mensual con él, ya había leído el tema de estudio, nos indicaba lo que le parecía importante y mantenía la exigencia que siempre había tenido el padre Caffarel, el fundador de los mencionados equipos. Era exigente pero alegre. En años anteriores la llamada telefónica para consultarle algo o para informarle era casi diaria. Su consejo siempre a punto. Conservaba un gran sentido del humor.

Sus tres amores intocables eran Jesucristo, la Iglesia y Cataluña. Era un gran catalanista, un catalanismo integrador, no excluyente. Potenciaba y le interesaban las raíces de los demás.

Participaba con los Equipos en los encuentros internacionales. Estuvo en Roma en 1959. En 1965 en Lourdes fue traductor oficial pues en algún documento que ha dejado puede leerse:

Texto de la segunda conferencia que será dada en la peregrinación de los ENS a Lourdes el 6 de junio de 1965. Texto para traducción que en ningún caso debe difundirse.

En 1994 fuimos al encuentro en Fátima. Nos presentó el viaje como un peregrinaje, ya tenía setenta y cinco años y no dudó en acompañar al grupo en autobús de línea de Barcelona a Madrid, ni en viajar de noche en tren (nada que ver con el AVE) de Madrid a Lisboa. En el vagón donde íbamos, que era de literas, aparecieron unos equipistas de Ecuador que viajaban sin asientos reservados, y tampoco los había libres. Compartimos con ellos como pudimos nuestros sitios. Allí comprendimos porqué las sardinas en lata se colocan como están.

En el encuentro de Lourdes de 2006, ochenta y siete años, ya no se atrevió a ir en el autobús, pero asistió. Fue en coche con otras tres personas que le acompañaron; y, para andar por el recinto, iba en silla de ruedas disfrutando en primera fila de todos los actos y dando entrevistas.

Allí dio su testimonio sobre el padre Caffarel del que era un entusiasta y un gran conocedor de su obra, entusiasmo que transmitía a cuantos querían saber algo de él.

En un escrito de mosén Vergés sobre los Equipos podemos leer:

Pero principalmente yo he encontrado la experiencia de la vida cristiana: amor, amistad, perdón, plegaria, fidelidad, penas y alegrías. [...] También en otros equipos míos y equipiers que he conocido durante todos estos años en Barcelona, en toda Catalunya, en España, en París. [...] Conozco equipos y equipiers de casi todo el mundo.

Había participado en la semana de oración en Troussures hacia 1970 y fue consiliario de las viudas de la Fraternidad de Nuestra Señora de la Resurrección.

En su noventa y cinco cumpleaños, en 2014, agradecía las felicitaciones recibidas con estas palabras:

Me acompaña la Madre Iglesia, a la cual tanto amo, y vuestra compañía y amistad. Nunca la Iglesia nos da mejor a Jesucristo como en aquellas ocasiones en las que nos ofrece ser configurados a su Pasión y Cruz... Quiero vivir y morir según el Corazón de Cristo.

Nos ha dejado un recuerdo imborrable, por lo positivo, acogedor, alegre, cariñoso, maestro y educador, persona cultísima, siempre dispuesto a potenciar lo bueno de cada uno. También nos ha dejado un ejemplo imborrable de cómo llevar su enfermedad, con la inestimable colaboración de Teresa que fue su secretaria, portavoz, intérprete y farmacéutica; en resumen: sus manos, sus pies y su voz.

Mosén Vergés desdramatizaba situaciones. Te conducía a Dios. «Nous sommes le visage souriante de l'Eglise», cantábamos en la coral en los encuentros internacionales. ¡Pues eso fue él para nosotros!: «la cara sonriente de la Iglesia», de la Iglesia Madre y Maestra.

Record amb gratitud

PAQUITA MARTRAT

Han passat molts anys, jo en tenia disset o divuit. Pujava des de Sants, on vivia, a Sarrià per confessar-me amb mossèn Francesc.

Quan se'n va anar a Roma per estudiar, jo hi continuava pujant, ja que hi havia el doctor Bonet que va ser el consiliari de les noies d'Acció Catòlica de Sants. Agraeixo a Déu tot el bé que em varen fer, i vaig anar descobrint quin era el do de Déu per a mi.

També recordo amb gratitud la celebració de les Noces d'Argent dels meus pares, en aquest monestir, que mossèn Francesc va presidir i que, tot i essent senzilla, fou molt estimada i recordada per tota la família.

Fa més de quaranta anys que vàrem venir a viure a Sarrià; i aleshores ho vaig tenir fàcil. Anava, quan podia, a l'eucaristia dels dies feiners; i també acompanyada d'alguna filla. Després amb el meu marit, Joan, vàrem acostumar-nos a anar a les benetes a les celebracions de cada diumenge i festes.

Agraeixo l'acolliment de totes les monges. I així penso continuar fins que Déu em doni vida i tingui forces per arribar-hi.

Mossèn Francesc Vergés, in memoriam

CARME MEIX, EMD Barcelona 98

Ara, mossèn Francesc, camines, lliure i desvetllat, pels amples camps del Senyor.

Francesc Vergés i Vives va néixer el dia 9 de març de l'any 1919 a Sant Feliu de Llobregat. I va morir el 16 de febrer proppassat a Barcelona: noranta-cinc anys de vida, setanta-dos de sacerdocí i vuit d'invalidesa; però mai infecunds, com ens va recordar en la seva homilia el cardenal Lluís Martínez Sistach, que va presidir-ne el funeral.

Mossèn Vergés, tal com era conegut, va ser l'introduïdor a Catalunya dels EMD —Equips de la Mare de Déu—, un moviment vingut de França que va ser, en principi, vist amb una certa suspicàcia pels bisbes del moment: allò de reunir-se parelles de casats en cases particulars acompanyats d'un consiliari era força insòlit. Mossèn Vergés va ser consiliari de diversos equips, el nostre entre d'altres, durant una colla d'anys, abans que un ictus el deixés paralitzat.

Va ser perseguit —i apallissat—, pel franquisme, que el considerava progressista, antifranquista i catalanista. I tant si n'era! Durant molts anys ha estat capellà del monestir de les germanes benetes de Sant Pere de les Puel·les, de Barcelona, on es va celebrar el funeral. Tots els que l'hem conegut i tractat, en guardem un record inesborrable.

Per exemple, el seu gran mestratge. Era un home obert a les noves idees que arribaven d'Europa i del món i que aquí, amb prou feines, si les ensumàvem. Solia dir que viatjar hauria de ser gratuït i obligatori. Va ser un gran cristià, un patriota català i un sacerdot exemplar. Descansi en pau, mossèn!

El nostre amic de l'ànima, mossèn Francesc

JESÚS MESTRE I GODES I CONXITA CAMPI, Equips de la Mare de Déu B-5

A la matinada del dia setze de febrer, mossèn Francesc Vergés i Vives va expirar. Tenia noranta-cinc anys, els darrers dels quals els va passar impossibilitat de caminar, de parlar i d'escriure, tres greus suplicis, però que ell els va acceptar amb serenitat cristiana. És més, en les visites dels amics, el seu ànim rialler i els seus ulls il·lusionats intentaven fer l'estada al seu costat alegre, agradable i tendre. Era un gran amic de la parròquia de Sarrià, en la quals anys enrere hi va ajudar en diverses funcions, sempre a punt, des del monestir de Sant Pere, on residia, per tenir cura de la joventut femenina, com també d'accions concretes d'apostolat. Precisament ens vàrem conèixer en una conferència seva sobre l'obra pastoral, concretament al barri de

can Caralleu, quan la parròquia de Sarrià volia crear un lloc de culte, Santa Maria Reina, la seva parròquia de barri.

Aquella tarda, dialogant tots dos, després de la reunió, vaig quedar corprès per la magnitud personal de mossèn Francesc i ja, des d'aquella trobada, en va venir moltes més, fins a convertir-nos en grans amics, conjuntament amb la Conxita, la meva esposa, avui desolada per la pèrdua de l'amic i el mentor. Tot això va passar uns cinquanta anys enrere i ja sempre més hem anat plegats amb molts projectes, dels quals només vull destacar el dels Equips de la Mare de Déu, d'arrel francesa, però que mossèn Francesc va ser-ne el seu consiliari general durant els primers anys de la seva introducció a Catalunya. Precisament també cal remarcar el seu amor per Catalunya, constant i sempre present fins i tot en els moments més difícils de la seva llarga malaltia, tenint-nos preparats textos, poemes perquè els hi llegíssim i poder escoltar, una vegada més, la llengua catalana, tan estimada per ell.

Ens ha deixat el gran amic de tothom i per tant som molts el qui el plorem. Aquí, a la parròquia, hi havia el seu gran amic d'una part molt important en la seva vida: mossèn Manel, el nostre rector. Ens ha deixat un home de Déu!

Els Equips de la Mare de Déu (EMD) va ser una de les obres que mossèn Vergés va destinar bona part dels seus neguits apostòlics. Ens permetem, per si fos el cas que algú tingués interès en els EMD, parlar de la seva gènesi a Catalunya, que va ser en bona part obra de mossèn Francesc. Encara que els EMD està absolutament en les mans de matrimonis, van sorgir a França dels neguits de la clerecia parisenca, que mai van deixar d'assistir i allisonar, primer els Equipes de Notre Dame de tota França, i després els altres Equips que anaven sorgint, primer en països de parla francesa, i després arreu del món.

La base del Moviment, és l'equip format per matrimonis –cinc, sis semblen ser el número ideal– que es reuneixen en un sopar –alguns ho fan tot dinant, però son pocs– i amb la presència del seu consiliari, el seu capellà o monjo amic. Menjar plegats es una peça important, ja que és el moment per explicar, en clau de conversa, els fets més importants que han passat a cada parella en el transcurs del mes. Acabat el sopar comença la veritable reunió d'estudi i oració. Es quan la presència del consiliari és important, i mossèn Vergés ho brodava.

Barcelona va ser pionera en la seva introducció a Catalunya, i mossèn Francesc va ser consiliari d'un dels cinc primers equips en que es van dividir els matrimonis que havien dut a terme els treballs i les gestions perquè des de Paris, l'abbé Caffarel —el creador i director dels Equipes de Notre Dame — ens donés via franca perquè assagéssim el que en vàrem dir els Equips de la Mare de Déu. Posar en marxa a nivell de matrimonis va ser fàcil, ja que molts eren els que havien fet possible el *permís parisenc*.

Però el nucli —petit— dels consiliaris va considerar que no es podia començar res sense el vistiplau episcopal, i llavors mossèn Francesc, que era jutge del bisbat, va ser el delegat eclesiàstic per tal de donar a conèixer els EMD al doctor Modrego, llavors bisbe de Barcelona. En una conversa fluïda —s'apreciaven molt tots dos, malgrat aspectes polítics que no venen al cas— en la qual el senyor bisbe va quedar as-sabentat tant del sentit cristià de l'obra com de la manera amb què es duia a terme, va sortir l'explicació del sopar.

Francisco, esto no lo veo muy claro: hombres i mujeres cenando juntos, aunque sea bajo la mirada de un sacerdote... Mira, Francisco, si crees que vale la pena, adelante, pero ya te advierto que estas reuniones han de acabar mal...

Sortosament, les coses no van anar pel camí que imaginava el doctor Modrego i els EMD encara estan ben presents avui dia, vora els seixanta anys de vida a Catalunya, gràcies a la col·laboració inestimable dels consiliaris, i amb els quals, des del primer moment, mossèn Francesc Vergés hi va bolcar tot el seu esforç i guia.

Paciencia infinita i entrega total

MANUEL MORALES LOZANO, Equips de la Mare de Déu B-176

Ya han pasado unos días de su muerte, cuesta creerlo, son tantos años, tantos recuerdos, tanto cariño.

La primera vez que nos conocimos, allá por los años ochenta teníamos un *equipo* formado por cuatro matrimonios y un sacerdote (tuvimos varios, que por diversas circunstancias fueron cambiando). Íbamos haciendo las reuniones a nuestro aire y como lo creíamos mejor. Fue un recorrido en el que íbamos buscando algo mejor. Lo encontramos y empezamos a formar parte de los Equips de la Mare de Déu, nos pilotaron y hacíamos todo lo que podíamos. Pero nos faltaba algo, alguien, una guía. Gracias a unos amigos, nos pusieron en contacto con

nuestro querido mosén Francesc; aceptó ser nuestro consiliario ¡¡de un equipo castellano parlante!! y llegó el cambio...

Nos acogió, pasamos a formar parte de su familia, de nosotros y nuestros hijos, encontramos en él la guía y camino a seguir que necesitábamos como cristianos, con un cariño que se ha ido haciendo más fuerte con el paso de los años.

Nuestro equipo, gracias a él fue una REALIDAD, nos formó, nos modeló. Fueron unos primeros años en que con una paciencia infinita y una entrega total nos hizo vivir y compartir todo el amor que él sentía por los Equipos y así hasta su final.

Recuerdo una etapa de su vida muy interesante: la informática, el dichoso ordenador que, sin saber cómo, guardaba todo donde quería o desaparecía el trabajo al que dedicó tanto tiempo, era cosas de brujas, aquel dichoso Word que cambiaba las páginas, los archivos que no se imprimían. Además después otra cosa más: llegó Internet y el correo; era una pesadilla para él.

Pero, que a pesar de su edad, llegó a *dominarlo*; no sé cómo tenía a veces tanta paciencia —bueno, sólo a veces— y tanto interés. ¡Qué bueno era poder abrir la página del Vaticano, estar al día de los documentos y escritos de cardenal Martini, poder comunicarse!

La celebración de sus cincuenta años de sacerdote fue una feliz fiesta; eso sí, con una nueva máquina, un nuevo ordenador con sus problemas y *complicaciones* y el jaleo de la fotocopidora. Fue un paso importante, desde entonces siempre hemos tenido las informaciones sobre todo religiosas que tanto le gustaban, las tenía impresas y a punto para todas las personas que recibía, él que con tanto cariño y generosidad preparaba.

En todos estos años hemos compartido todo con él, las comidas con la familia, las reuniones de equipo, los retiros, las salidas de sector... Recuerdo el Encuentro Internacional de los Equipos en Fátima, en el que acudí solo —mi mujer cuidaba a sus padres—, y yo compartía allí todo con él. Íbamos juntos siempre, ¡qué bien lo pasamos! Hablábamos y comentábamos de todo, de las conferencias, del encuentro... rezábamos... Al cabo de los años y yo ya viudo compartimos el encuentro de Lourdes; él fue acompañado por Teresa.

Los últimos años a raíz de a raíz de su hemiplejía, no nos queda más que admirar su capacidad para soportar sus consecuencias, hemos seguido preparando las reuniones de equipo con la ayuda de Teresa cuando nos atascábamos. Le gustaba saber cómo iba el equipo, como estábamos todos. Ha sido una actitud y ejemplo para todos.

Teresa... otra amistad y cariño compartido, con ella hemos recordado tantas cosas...

Gracias mosén, por todo lo que nos ha dado en estos años en que hemos tenido la suerte de compartir nuestras vidas, por todo lo que hemos recibido y que nos seguirá dando hasta el encuentro final.

Mossèn Francesc Vergés i Vives

XAVIER RIUS I M. ANTÒNIA SAMBEAT

Ens han demanat que donem testimoniatge d'alguna experiència viscuda amb mossèn Francesc. Són molts els bons records de la seva persona, de la seves misses, dels seus sermons i del seu tarannà. No oblidem les excursions anuals durant el temps Pasqual amb la comunitat cristina del monestir de Sant Pere de les Puel·les que mossèn Francesc preparava acuradament en la vessants religiosa i cultural: Sant Miquel de Cuixà, el santuari de Núria i tants d'altres. Els àlbums de fotos comunitaris en són la memòria.

Però el record més entranyable per nosaltres és la vivència de mossèn Francesc com a malalt. Mossèn Francesc durant la seva llarga malaltia, en la seva dolorosa fragilitat, ens va mostrar la verdadera fortalesa del seu caràcter, la seva grandesa humana i espiritual. Ens ha donat una gran lliçó.

Des de la nostra primera visita a mossèn Francesc en el debut de la seva malaltia, a l'Hospital de Barcelona, fins a l'última visita a casa seva durant les festes d'aquest darrer Nadal, sempre ens va rebre amb un ample somriure i amb gran serenor. Quan anàvem a veure'l, millor dit a visitar-lo com a malalt, amb tot el nostre afecte i estima, ho fèiem amb el desig sincer de fer-li una estona de companyia i distreure'l uns moments del seu patiment. Hi anàvem amb un cert temor de no trobar les paraules o la conversa escaient, de no fer-ho bé. Però mossèn Francesc sempre es va mostrar vital, generós, agraït, alegre i delerós de viure plenament la realitat del món des del seu petit espai. Mai ni una queixa ni un comentari dels seus mals. Mossèn Francesc, home d'Església, sacerdot bo i fidel al seu compromís, amb el seu entusiasme encomanadís, ens feia partícips dels escrits espirituals i dels darrers llibres, acabats de sortir de la impremta, que tenia entre mans. Com a bon mestre ens en feia llegir uns fragments i en fèiem pregària. Tot seguit amb la seva gran generositat ens regalava fotocòpies d'aquests escrits, pregàries i estampes. Nosaltres que anàvem a veure'l per confortar-lo en la seva malaltia sortíem de casa seva reconfortats, amb el cor alegre i les mans plenes. Ens sentíem com

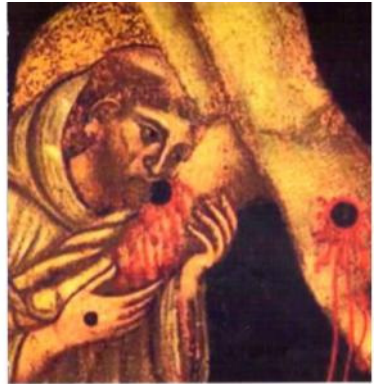
uns alumnes a qui els mestre els ha donat una gran lliçó i un bon premi.

Com una pinzellada del seu caràcter ens agrada mostrar aquesta imatge de sant Francesc (Arezzo, segle XIV) amb un escrit al darrere del papa Francesc (homilia a Assís 2013) que mossèn Francesc va regalar als amics en agraïment a la felicitació que va rebre el dia 4 d'octubre de 2014 en la diada del seu sant. Moltes gràcies, mossèn Francesc.

Ens adrecem a tu, Francesc,
i et preguem: ensenya'ns a ser
«instruments de la pau»,
de la pau que té la seva font en Déu,
de la pau que ens portà Jesús, el Senyor.

Ens adrecem a tu, Francesc,
i et preguem: aconsegueix-nos de Déu
el do, que en aquest món nostre,
hi hagi harmonia, pau
i respecte per la creació.

Ens adrecem a tu. Francesc,
i et demanem: ensenya 'ns
a romandre davant del Crucificat,
a deixar-nos mirar per Ell,
a deixar-nos perdonar,
recrear pel seu amor.

Litúrgia, Església i Crist

ADELA RUBIÓ, missionera del Cor de Maria

Em remeto als anys vuitanta. Espontàniament tenia l'avinentesa de poder passar alguns caps de setmana al redós del monestir.

Amb l'acollida fraternal i, per part de mossèn Francesc, atenció espiritual ja experimentada en les seves tandes d'exercicis. Vaig trobar en ell el guia espiritual, humà i comprensiu, valors que són difícils de trobar.

Els seus punts forts, mai no oblidats per mi: la **litúrgia**, la santa mare **Església** i **Crist** per damunt de tot.

La paraula de Déu en l'Antic i el Nou Testament era sempre la confirmació de les seves reflexions.

Els últims temps vaig observar que el seu fervor i voluntat els expressava en la seva mirada, un somriure i un intent de benedicció.

Mossèn, confio com sempre en la teva intercessió.

Un pare espiritual

ROSA SENSAT

Mossèn Francesc Vergés ha estat per a mi un pare espiritual que em va fer descobrir l'amor a Crist i a l'Església. Un home que en la gran minusvalidesa que va patir, que li va afectar la parla i no podia expressar tot el que tenia a dins, ens va donar un gran testimoniatge. No va perdre mai l'amor i el desig de celebrar l'Eucaristia amb una profunda interiorització de cada paraula de l'Evangelí. Un home que estimava i escoltava tothom... Gràcies, Senyor, per tot el que hem rebut d'ell.

El pas de mossèn Francesc en el transcurs de la relació humana i espiritual que mantinguérem per espai de cinquanta-nou anys de vida (1956-2015)

ANGELINA TRALLERO

Any 1957. Quan jo estava en actiu, molt inquieta i preocupada pels problemes que sorgien en el treball, mossèn Vergés m'escoltava amb molta atenció i m'aconsellava el punt just que requeria el cas. També va atendre amb molta psicologia el meu estat psíquic. **Home comprensiu i molt humà.**

Any 1958. En assabentar-me, per la Mercè Arnau, que existia i participava en la Fraternitat Jesus Caritas. Després de les converses que manteníem la Mercè i jo, el meu interès pel descobriment m'anava motivant, fins al punt que consulto mossèn Vergés —ja que ell coneixia les meves anades i vingudes— i així ell valorés si els meus desigs podien efectuar-se en aquell nou grup. Així va ser. Ell, arran de les seves preguntes, sempre molt oportunes i encertades, em va donar el sí. **Home exigent pel que fa a l'espiritualitat.**

Un dia de molt fred, la meua mare i jo ens vam trobar mossèn Vergés. Jo renyava la mare perquè no duia els guants; mes en ell, dirigint-se a la mare, diu: «¿Eh que Dios nos creó sin guantes?». «Eso mismo», li va respondre la mare. **Molt atent en allò més senzill i humil.**

En un recés de la Fraternitat, en Vergés ens exposa: «La meua mare està preocupada perquè els pèsols que té plantats a l'hortet no acaben de fer-se». I continua: «Bé, a mi què m'importen els pèsols?»

Oh!... però a la meva mare sí». Això encara avui en dia a mi, l'Angelina, em serveix per valorar els afers de les persones i més els de les que ens són adverses.

Any 1968. Quan el van segrestar, ens ho explica a la Fraternitat i fa referència a l'evangeli de la Transfiguració quan, un cop el deixaren en el descampat, desprotegit, el va il·luminar el pensament d'haver quedat com Jesús tot sol. **Quin amor i quina confiança en Déu!**

Any 1997. A la mort de la meva germana, en Vergés es culpabilitzava de la manca d'atenció durant la malaltia amb aquesta frase: «Que burro jo, per no haver atès la Teresa durant la malaltia!». Mes la culpa no era d'ella, sinó meva per no haver-lo informat. **Comprensió vers el proïme.**

Any 2014. Aniversari dels noranta-cinc anys de mossèn Vergés. La meva neboda Àngels, que per gentilesa de la seva tia Teresa Bullich que la va contractar els diumenges per què l'ajudés amb un petit servei. L'Àngels va participar en l'aniversari i ella, com que és molt atenta i delicada, li va fer entrega d'un quadre de flors naturals treballat per ella mateixa i en atenció al gust d'en Vergés amb la flor de la mimosa i, a més a més, amb aquesta inscripció: «Perquè no perdís mai el teu somriure». En Vergés li va agrair tant, aquest quadre a l'Àngels, que el volia tenir present en l'habitació on feia estada. **Com valorava l'art i, particularment, la persona.**

Mossèn Francesc Vergés

MANUEL VALLS, prevere

La partença de mossèn Francesc Vergés i Vives, des de feia més de seixanta anys; capellà del monestir benedictí de Sant Pere de les Puelles del carrer Anglí, ha deixat orfes a molta gent, i m'ha deixat orfe, en primera persona. Els vincles espirituals i d'amistat que ens unien eren molt forts. Més de quaranta anys de coneixença i de relació profunda d'amistat creixent, cada vegada més sòlida. El nou de març hauria complert noranta-sis anys Aquest prevere exemplar, tan bon comunicador, predicador d'exercicis i de recessos a laics i a consagrats, conseller de tanta gent, fou colpit ara farà vuit anys, per una hemiplegia que el limità i mortificà en el punt més sensible: en el do de la paraula —l'afàsia—, i es veié immobilitzat, assegut, per la paràlisi de tot el seu costat dret, en una cadira de rodes. Fou colpejat amb una duríssima martellada. Per primera vegada el vaig veure plorar. Però la seva tenacitat el portà a lluitar amb totes les seves forces per escriure paraules amb la mà esquerra i recuperar, encara que molt

limitadament, algunes expressions orals, particularment les pregàries de cada dia. Fa un mes i escaig que en una de les carpetes del seu arxiu que Teresa Bullich, punta de la casa, li baixava perquè les revisés, hi trobà un meu article publicat a *Catalunya Cristiana* el 18 de març de 1993 titulat «El do d'una amistat sacerdotal». Esperà amb delit la meua visita, gairebé diària, per ensenyar-me'l. Me n'havia oblidat. Però ell manifestà una gran alegria per aquella troballa. N'estava agraït però amb la humilitat de qui coneix les seves limitacions. Penso que no és endebades en aquesta hora, de transcriure'n alguns paràgrafs, que poden ajudar a entendre un poc el que ha representat aquest sacerdot per a mi, ja des del primer moment en que el vaig conèixer:

Aquell capellà m'impactà i el diàleg amb ell m'obrí uns horitzons espirituals insospitats. Fou com una alenada d'aire fresc. Amb els anys, he anat comprenent que aquell capellà em preservà de la confusió i de la desorientació aleshores imperant i que la seva amistat *salvà* la meua vocació i enfortí el meu sacerdocí. [...] Només cal parar una mica l'atenció a les dades següents per adonar-se d'un mestratge tant alt: company i amic del doctor Pere Tarrés, a qui succeí com a vicari a San Esteve Sesrovires. Amic, i fins es podria dir que autèntic germà, de monsenyor Manuel Bonet i Muixí, amb qui compartí unes mateixes inquietuds sacerdotals i al costat del qual seguí fil per randa totes les sessions conciliars. Conseller espiritual d'adults i de joves. Predicador infatigable d'exercicis. Advocat d'innombrables causes perdudes. Lluitador per les llibertats i els drets del nostre poble, fet que fins li va costar un segrest ignominiós durant el temps de la dictadura.

Aquests darrers anys, en el que ha estat tan durament provat, commovia veure'l resar i rebre cada dia l'Eucaristia i amb regularitat el sagrament de la penitència. Rebia moltes persones. Un darrer apunt: mossèn Francesc estimava la litúrgia, celebrava sempre la missa pausadament i amb una gran unció, i seguia les normes litúrgiques amb gran fidelitat. Penso que el mestratge litúrgic de mossèn Francesc, —el seu *ars celebrandi*—, hauria de ser seguit també ara amb molta cura. En l'hora de la seva partença, prego per ell i m'encomano a ell. Em plau l'expressió «al cel sigui», tan catalana, més que no pas aquesta altra, «ja és al Cel», avui tan sovintejada.

Recordant mossèn Francesc Vergés

ANTIA VENTAYOL

L'Antoni i jo vàrem conèixer mossèn Vergés a través dels Equips de la Mare de Déu. I, per les conferències i recessos que coincidírem amb ell, ens adonàrem que era persona molt entesa en l'espiritualitat matrimonial, i això va fer que li consultéssim en algunes de les dificultats amb què ens vàrem anar trobant al llarg de cinquanta-un anys de matrimoni.

A mi em va orientar la seva maduresa, recomanant-me que assistís a les conferències que donava Maria Martinell sobre la promoció de la dona. Tant va ser així que, als meus quaranta anys i amb cinc fills, vaig començar els estudis de treballadora social.

Després d'aconseguir el títol, una «carca» com jo estava escandalitzada del que ens els tres cursos havia après —eren els anys de la transició— i fou llavors quan el mossèn em va orientar novament a l'Escola de Psicologia Religiosa de la Fundació Vidal i Barraquer on, després de tres cursos més, vaig sortir amb una coherència entre espiritualitat i vida quotidiana.

Ara tinc vuitanta-sis anys i encara visc de renda d'aquella conversió espiritual. I tot li dec a mossèn Francesc.

Ha estat prevere fins a l'últim moment. Quan el visitava, al comiat, sempre em donava la seva benedicció.

Gràcies, mossèn, el seu record estarà sempre amb mi.

Plaça de la vila de Sant Feliu de Llobregat abans de 1936

Caricatura: Joan Torras Viver